

10 e Kamer

Nr. 539/04
VAN HET PARKET

Nr. 97940
VAN HET ARREST

12 januari 2007

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

overleden

not. 66.97.1270/96 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. dakdekker, geboren te
op wonende te

2. Nr. landbouwer, geboren te
op thans overleden op voorheen
wonende te

verdacht van :

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

A. De eerste :

Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1, 45 § 4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. op het terrein, gelegen te
ten kadaster gekend onder in eigendom toe-
behorende aan voornoemd, stallingen te hebben
verbouwd en uitgebreid tot woning

te op niet nader te bepalen data in de periode van 1.4.1995 tot en
met minstens 3.12.1996

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben
gehouden,

te in de periode van 4.12.1996 tot en met 24.3.1997

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99
§ 1 -1°, 146 - 1°, 146 - 9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet
houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999
(B.S. 8.6.1999), in werking getreden op 1 mei 2000 - bij decreet van 28
september 1999 houdende wijziging van de datum van inwerkingtreding
van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening (B.S. 30.9.1999)

Met de omstandigheid dat de eerste verdachte een persoon is die
wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te
koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of
verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als
tussenpersoon optreedt, namelijk daklegger

B. De eerste :

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het
decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober
1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand
houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook,
inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen
van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de
verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste
hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder
voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College
van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond
gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben
afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd
(instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A. 1

door de instandhouding van de onder A. 1 omschreven toestand

te n de periode gaande van 25.3.1997 tot en met 30.4.2000

de feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de
artikelen 1, 2, 99 § 1 - 1°, 146 - 1°, 146 - 9° lid, 147, 149 en 204 van het
decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei
1999 (B.S. 8.6.1999), in werking getreden op 1 mei 2000 - bij decreet van

28 september 1999 houdende wijziging van de datum van inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S 30.9.1999)

Met de omstandigheid dat de eerste verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (nl. daklegger) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop ofte huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt (alsdan artikel 66, 3° lid in aanhef vermelden).

C. De eerste en de tweede :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°- 2°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

op het terrein, omschreven onder de tenlastelegging A.1 door de
instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

De eerste:

te vanaf 1.5.2000 tot en met 17.4.2001

De tweede:

te vanaf 18.4.2001 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaar-
ding, zijnde 23 december 2003

Met de omstandigheid dat de eerste verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (nl. daklegger) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop ofte huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt (alsdan artikel 66, 3° lid in aanhef vermelden).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 3 februari 2004, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, A2 en B en C (met uitzondering van de verzwarende omstandigheid) samen tot een geldboete van € (500 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) 2.478,94.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 35 dagen.

Zegt dat _____ verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met veertig decimes, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde, _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten onder de betichting C samen tot een geldboete van € 500.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 2 500.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 35 dagen.

Gelet op de artikelen 8 en 14, §1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en artikel 7 van de Wet van 9 januari 1991, zoals gewijzigd door de Wet van 10 februari 1994 en het uitvoeringsbesluit van 6 oktober 1994, zoals gewijzigd door de Wet van 22 maart 1999 (B.S. 1 april 2000) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de tweede beklaagde, wat betreft € 250 gebracht op € 1 250 of een vervangende gevangenisstraf van 17 dagen van de uitgesproken geldboete van € 500, zal uitgesteld worden voor een termijn van 3 jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat _____ verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met veertig decimes, aldus gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot de kosten(in hoofde van de eerste beklaagde ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen betichtingen), gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 69,52.

Legt de veroordeelden _____ eveneens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

Beveelt dat de plaats in haar vroegere staat zal hersteld worden overeenkomstig de vordering dd. 02 april 2002 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, meer bepaald door de afbraak van de tot woning omgevormde stallen, het verwijderen van vloerplaat en

funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein en dit binnen een termijn van 4 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

Veroordeelt tot het betalen aan het Openbaar Ministerie en aan de Stedenbouwkundig Inspecteur van een dwangsom van € 250 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 12/02/2004 door de 1ste beklaagde.
- 12/02/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de 1ste beklaagde.
- 17/02/2004 door de 2de beklaagde.
- 18/02/2004 door het Openbaar Ministerie tegen de 2de beklaagde.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging,
bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen van de beide beklaagden en het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 3 februari 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De strafvordering tegen de oorspronkelijk tweede beklaagde is vervallen door diens overlijden op 26 maart 2005.

3. In de oorspronkelijke dagvaarding dient telkens er verwezen wordt naar "de artikelen ... 146-1°, 146-9° lid, ... van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999" en naar "de artikelen ... 146-1°-2°, ... van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999", dit te worden gelezen als "de artikelen ... 146, eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, ... van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening".

Deze verbeteringen vloeien voort uit de opmaak van de tekst van het decreet zelf waarnaar verwezen wordt en de eerste beklaagde heeft er zich (impliciet) op verdedigd. Hij heeft zich immers over de identificatie van de feiten niet kunnen vergissen en zijn recht van

verdediging werd niet miskend nu het om kennelijke materiële misslagen gaat die moeten worden rechtgezet. Een voorafgaande verwittiging is niet vereist (Cass., 21 februari 1978, Arr. Cass.,

4. De feiten omschreven onder de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B en C zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de eerste beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 17 april 2001. De verjaringstermijn in hoofde van de eerste beklaagde werd tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 12 februari 2004 door het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 3 februari 2004. De strafvordering tegen de eerste beklaagde is niet verjaard.

5.1. Zoals aangegeven in de oorspronkelijke dagvaarding, hiervoor verbeterd onder randnummer 3, maken de onder de telastleggingen A.1, A.2 en B te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, tweede, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005) en 10 maart 2006 (B.S. 7 juni 2006), hierna genoemd DORO.

5.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het Hof dient derhalve na te gaan of het onder de verbeterde telastleggingen A.2, B en C te last gelegde misdrijf van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastlegging A.1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor verbeterd, betrekking hebben zijn volgens het gewestplan vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 14 september 1977, thans gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. Het aan de eerste beklaagde te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B en C, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer 3 verbeterd, in hoofde van de eerste beklaagde

naar eis van recht bewezen, met uitzondering van de verzwarende omstandigheid nu volgens zijn niet weerlegde en niet onjuist bevonden verklaring ingevolge een arbeidsongeval reeds 20 jaar niet meer werkzaam is als dakdekker.

De eerste beklaagde betwist overigens terecht voor het Hof de hem te last gelegde feiten niet.

7. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B en C, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en zoals hiervoor onder randnummer 3 verbeterd, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde

de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De eerste beklaagde heeft wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en deze jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen A.2, B en C, in stand gehouden, ook nadat een (regulariserende) bouwvergunning geweigerd werd bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 21 januari 1999. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij al die tijd ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

De door de eerste rechter aan de eerste beklaagde opgelegde geldboete is daarom ontoereikend en een hogere als hierna bepaalde geldboete vormt voor de eerste beklaagde een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

Aan de eerste beklaagde kan evenwel, nu de hem opgelegde straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, hij zich in de toekomst niet meer aan dergelijk misdrijf zal schuldig maken, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Het Hof houdt ook rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het

Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

8. De eerste beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9. Hij dient tevens tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

10.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 2 april 2002 met bijlage het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, wat impliceert de afbraak van de tot woning omgevormde stallen, het verwijderen van de vloerplaat en de funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein (zie stukken 38 t/m 41 van het strafdossier).

10.2. Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het Hof is van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B en C een einde te stellen. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de eerste beklagde ongetwijfeld uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellende vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

De omstandigheid dat de eerste beklagde, die bij akte van 18 april 2001, verleden voor notaris _____ zijn goed in de _____ verkocht aan de oorspronkelijk tweede beklagde _____ geen eigenaar meer is van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf uitmaakt en van de grond waarop de vaste inrichtingen werden opgericht en in stand gehouden, doet aan dit alles niets af nu het herstel ook kan worden bevolen aan een veroordeelde die geen eigenaar is van het goed.

10.3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 2 april 2002 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag vertraging.

Het Hof is evenwel van oordeel dat er geen redenen zijn om in te gaan op de vraag tot verbeurte van een dwangsom. _____ is al sedert lange tijd geen eigenaar meer van het onroerend goed waarop de herstelmaatregel betrekking heeft. Het kan hem niet ten kwade worden geduid dat hij na de verkoop heeft getalmd om zonder rechterlijk bevel hiertoe over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat. Bovendien is zijn situatie ten aanzien van de huidige eigenaar(s), zijnde de erfgenaam of erfgenamen van de oorspronkelijke tweede beklagde _____ zeer delicaat gezien hij het goed aan _____ verkocht, er weliswaar in de onderhandse verkoopakte van 19 januari 2001 – maar niet in de notariële akte van 18 april 2001 – op wijzend dat er op het goed een bouwovertredding rustte die kon leiden tot afbraak. Waar het herstel van de plaats in de vorige toestand door het Hof niet bevolen wordt ten aanzien van de huidige eigenaar(s) gezien door het overlijden van de oorspronkelijk tweede beklagde _____ de strafvordering tegen hem is vervallen en zijn erfgenaam of erfgenamen het geding niet heeft of hebben hervat of niet tot gedinghervatting werd(en) gedagvaard, zal het voor _____ ook niet vanzelfsprekend zijn om tot het herstel van de plaats te kunnen overgaan. Bovendien is het zo dat indien de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen de werkelijke

naleving van het bevel tot herstel in de vorige staat beogen en dit werkelijk wensen, zij bij gebrek aan herstel door de veroordeelde binnen de bepaalde termijn kunnen gebruik maken van de toelating om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien. Het vorderen en innen van een dwangsom mag voor de overheid geen alibi zijn om (blijvend) stil te zitten en geen gebruik te maken van de haar geboden mogelijkheid om zelf tot herstel over te gaan.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor onder randnummer 3 verbeterd, en op de artikelen:

2, 3, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek,
20, 21, 22 en 23 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering tegen de tweede beklaagde vervallen door zijn overlijden.

Laat de kosten van de dagvaarding in eerste aanleg betekend aan ten laste van de Staat.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B en C, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd (met uitzondering van de verzwarende

omstandigheid die niet bewezen is), samen tot een geldboete van € (1.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 4.957,87.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 4.957,87 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor drie vierde van de geldboete van € 4.957,87 en van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld.

Legt de eerste beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de eerste beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door het afbreken van de tot woning omgevormde stallen, het verwijderen van de vloerplaat en de funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Zegt dat er op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde geen dwangsom zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot herstel van de plaats in de vorige staat.

Veroordeelt de eerste beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, deze die hiervoor ten laste van de Staat werden gelegd uitgezonderd; begroot deze kosten op € 58,25 in eerste aanleg en op € 86,30 in hoger beroep.

Veroordeelt de eerste beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	37,05
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	11,40

	78,45
+ 10 % :	7,85

Totaal :€	
	86,30

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **12 januari 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,

raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

advocaat-generaal,

griffier;